

Foto: mr. sc. Branko Kukurin)

U obiteljskom krugu – Mirjana, Davor (unuk) i Petar (Kras, 2011.)

***

Spoštovani i dragi naš...

A ča ste vi nan? Naš Akademik, Voditelj Zavoda, Učitelj, Redaktor, Lektor i još čuda tega česa ne moren ovdeka se nabrojiti. Navadili ste nas i vadili ne samo „dosadnoj i suhoparnoj“ povijeste, kako ste sami, šaleć se, uževali govoriti, lego neken najvažnejen živjensken stvarami – osobnemu i intelektualnemu poštenju, humanizmu i dobrote! Nikada, baš nikada, od Vas nisan čul ni za kega nijenu grdu besedu, a bilo jih je fanj ki su spram Vas drugačiji bili. Nisu Vas pokvarile nikakove vele tituli, zvanja ale školi. Z saken ste, kot najbliži lepo govorili i pomagali koliko god ste mogli i umeli.

Ma, ono baš najvažneje, reć bi esecijalno, ča nikada niste pozabili spominjat je Vaša Bodulija, vaveki ste se hvalili da ste Bodul, z Krasa, na Krke. Ponosni ste bili i na svoj domaći zajik, na svoju bodulsku „škrтарију“, a niki ni šal od Vas ča ni lačan ni žejan! Onisti ki se srami svojga zavičaja, svojga zajika i svojeh pretki ne zasluži ničigovo poštovanje. A Vi, voleć Vašu Boduliju, niste manje voleli ni našu Istru, Kastafšćinu, Gromišćinu, Kiriju i celu nan našu lepu Hrvasku. Vi ste već drugi počasni gradjanin našega Grada Kastva, prvi je pred dva stoletja postal Bodul, Vrbenčan Dinko Vitezić.

Čuda je onisteh i danaska, ki službeno krače da nismo ovo ča smo, lego da smo ungarezi, talijancini, nemškutari i ki zna ča još, a ne ono ča smo i ča smo odvavek bili. Vaveki ste, prez zameri, samo na osnove dokumenat, ale kako Vi kot povjesničar govorite izvoreh, z istinun sakemu odgovorili, ma kakova god ona bila. Prez zameri.

Od vašega znanstvenega rada i dela je čuda rečeno i još čuda vremena će se povedat, ma ov mićihan, naš domaći mići plamik ča seh nas ovdeka drži, neće se ugasit, aš ste nan ga Vi duboko va našeh dušah važgali.

Gore Van je sigurno lepo sada. *Mir kade je, hlad i sena*, kako je Pjesnik govoril. Vaša Mamica Van je parićala mesto gore, ste nan puno puti povedali. Verujen da ste sada opeta našli z Vašun Mirjanun i Snježanun, i semi onistemi Vašemi dragem, kemi ste saki Sisveti na grobje važganu šteriku i rožice stavjali.

Pomalo se spušća škurina, friške rožice na krunah već su pomalo usahnule, slova zapisana na kurdelah će zbledet, a još jeno časno bodulsko ime bit će zapisano na lepoj grobnice.

Ma, ne bojte se! Čuda nas ćemo Vas i tamo prit pozdravit, friških rožic Van prnest, čuda nas i ki ne gremo va crekav, ćemo poč na mašu na Kras za Vas i seh Vašeh drageh, ako trebe i čtat z pulpita Vašen Krasanon. Kada god budemo videli krunicu, spametit ćemo se, da ste nas navadili da se samo pul vas na Krase za krunicu reče *koznočè*, ča je stara avarska beseda, ki zna kako do Krasa prišla. Čuda ćemo još z našemi domaćemi popi od Vas na Krase povedat na našen lepen domaćen čakavskan, čokavskan, čekavskan i ki zna još kakoven domaćen zajike.

I ča ćemo sadahna prez Vas? Tr, kot da niste ni šli ča od nas! Bit će teško, ma bit će i lahko aš imamo od Vas zapisani pravci i, kako bi se danaska moderno reklo, GPS, ča i kakovi moramo bit va našoj struke i va našen živjenje.

Dragi naš Bodule!

Branko KUKURIN